

HÁDKA

*Trvá-li hádka půl hodiny
nemá již cenu pokračovat
Pak už je to jako zápas sumo
Možná jeden druhého přetlačí
ale shoda nepřijde*

POSTAVIČKY

To už je úděl postaviček
Říká se jim typické
neodmyslitelné postavy města
Bývají to blázni a poloblázni
žebráci, bezdomovci
či jiní nuzáci
Každý je zná
ale nikdo o nich nic neví
Každý o nich vypráví
ale nikdo se s nimi nebaví
Každý se na ně dívá
jako na zajímavé zvířátko
ale nikdo nepomůže
A když postavička zemře
(obvykle se nedožije vysokého věku)
vynoří se kamarádi
a předhánějí se v historkách
které s ní zažili

MATKA S DCEROU

Vějířky vrásek kolem očí
jí sluší
Stejně jako pár šedivých vlasů
které lživě unikly barvě
Pas už nemá nejštíhlejší
ale ani to jí na kráse neubere

A vedle ní její dcera
Provoněná mládím
a dychtivostí
Už teď je krásná
Až se mně tají dech představou
jak nádherná bude
za čtvrt století

ČÍM BLÍŽ K ZIMĚ

Čím blíže k zimě

Tím krásnější jsou květiny

HODNĚ TOHO NEZNÁM

Hodně toho neznám

Neznám hlad

A žízeň

Neznám zimu

A beznaděj

Ani strach ani bolest

jsem nepoznal

A když tak jen trochu

a krátce

Kdykoli potřebuji zahnat tmu

přivolám si světlo

O mnoho jsem přišel

Celkem dobře se bez těch zážitků

dokáží obejít

Jen nevím

jak dlouho ještě zůstanu ušetřen

1. DUBNA 2015

Když jsem viděl tu dívku
uprostřed zelené pastviny
jak pomalu kráčí bosa
se střevíčky v ruce
záviděl jsem fotografům
že si mohou tu krásu zvěčnit
A snad ještě více jsem si přál
být malířem
To bych ji poprosil
aby mi chvíli postála
a načrtl si ji
Já o ní mohu jen napsat báseň
a doufat, že ji ještě někdy potkám
a své verše jí přečtu
Určitě ji poznám
Bude mít nohy od trávy
a bude vonět pastvinou

KOČIČÍ SVĚT

Starej toulavej kocour
orvanej z tisíců kocouřích bitev
a stovek kopanců
co na ulici přečkal tucet zim
věčně hladový
a plný blech
přijde ke kočičí panně
co ještě včera byla kotětem
zažene mladého načesaného kocoura
z lepší rodiny
krmeného pribináčky
a pojme tu kočičí slečnu za svou
Nebrání se mu
a poslušna zákonům přírody
drží
Mají to v tom kočičím světě
pěkně zařízené

ČERNÝ HIMALÁJSKÝ ČAJ

Výraznější nebo jemnější?
ptá se mně čajovník
při objednávce černého himálajského čaje
Chvilíčku přemýšlím
Celý život jsem nevýrazný
a často přespříliš jemný
Vím, že to nepomůže
ale přesto
Výraznější!

NIKDO NEVÍ

Šťastnější ho mají
Ti ostatní ho měli
a pamatují si z něj
mnohem více
než se skutečně stalo
Ale nikdo neví
kdy přesně jim to mládí
skončilo

DĚLBA

Tam nahoře
mají na každý den
sud talentu
a dávkuje ho těm
které posílají dolů
Nemohou ho dělit spravedlivě
To by na světě byli jen průměrní
A tak někdo dostane plný hrnec
a někdo lžičku
Jen nevím
podle čeho si vybírají
a proč někoho vyhodí dolů
s prázdnou

TORZO

Mé úspěchy u žen
nikdy nebyly valné
O to víc jsem o nich snil
Dnes
kdy se podobám torzu
staré třešně
nechané v sadu
jako domov brouka páchníka
už ani žádné nečekám
Ale snít o nich umím
víc, než tenkrát

Valí se na mě
jak mořský příboj
Roste ze záhonů
Padá se stromů
A na zádech ji přináší
sousedův kocour
Už mi kape z vlasů
A stoupá nad kotníky
Hebká jak ruce milé
a klidná jako její oči
Jsem už zcela pohlcen
A do rána ještě daleko
Mám ji jen pro sebe
Teplou a milosrdnou
milenku tmu

VENKU JE HEZKY

Venku je hezky

Nic mě nebolí

Nikdo mi neublížil

Přesto na mě padl smutek

Už dlouho nedostal jsem psaní

A co hůř

žádné ani nečekám

JMÉNO

Mazlím se s vaším jménem
jak se starým vínem
Převaluji ho na patře
na jazyku
a pomalu vpouštím do sebe
Písmenko po písmenku
mně stoupá do hlavy
až jsem vámi dočista opilý

JEŠTĚ

Chtěl bych ještě pár let
Snad v sobě ještě vydoluji
a rozdám
pár kapek radosti
Snad ještě prožiji něco krásného
Halleyovu kometu už neuvidím
Stejně jako mrtvé přátele
Ale lásku
lásku bych ještě zažít mohl

KDYŽ SE ZAMILUJE STARÝ MUŽ

Když se zamiluje starý muž
Přestanou ho bolet záda
Klouby vržou tak nějak tišeji
A srdce si vzpomene
že i prudké bušení může být příjemné
Když se zamiluje starý muž
častěji se holí
A zatahuje břicho
V kalném zraku se objeví jiskra
a do hlavy se derou verše
Jiné, než by se od starého muže čekaly

DVOJE RTY

Dvoje rty
Bez těl a tváří
se vznáší na noční obloze
Hrají si spolu
a tisknou se k sobě
Dvoje vlhké rty
co nechaly své tváře a těla
v měkkých postelích
půl světa od sebe
se vznáší na křídlech snů
Tisknou se k sobě
v dlouhatánských polibcích
zatímco jejich nic netušící těla
klidně oddychují v měkkých postelích
půl světa od sebe

SAMOTA

Samota co bývá správně tichá
může být i posilující
Ale hlučná samota
uprostřed davu
ta umí být jen ničivá

NEJKRÁSNEJŠÍ KRAJE

Nejkrásnější kraje
jsou ty bohem zapomenuté
Znám mnoho lidí
za kterými bych s chutí poslal
přítele Alzheimerera
aby jejich záměry proměnil
v měkké bahno

PLATÓNE, PLATÓNE!

Ó velký Platóne
hodně jsi nám toho nechal
Tolik moudrosti
z jedné hlavy
Jen tu platonickou lásku
sis moh odpustit

BOLEST

Když srdce krvácí od kulky

nebolí

Bolest je v jiných srdcích

Když srdce krvácí od lásky

to je bolest k zešílení

ROZHOVOR

Věnuj svou lásku
někomu jinému
Řekla mu
U mě ti štěstí nepokvete

Rád bych
má drahá
ale cožpak je láska klobouk?

LÁSKA

Nejsilnější bývá letitá
pevně usazená
Vyzrálá
jako víno v dubových sudech
Divoká, bláznivá
to umí být mladá
Ale stálou a pevnou
jak žulová skála
takovou lásku
umí a může dát
jen někdo s vějířky vrásek
kolem očí
a odžitou bolestí

MÁM, CO MI PATŘÍ

Mám, co si zasloužím
Chci na měsíc vít
Chci běžet hlavou proti zdi
Chci skočit do černé tmy
K tak velkému činu
jsem však příliš zbabělý
Nezasloužím si nic
než bolest
Mám, co mi patří

AUERŠPERK 11. 7. 2015

Paprsky proniknuvší stromy
mi promítly tvou tvář
na zbytky věže starobylého hradu
Povídám si s tebou
a hladí mě tvůj sametový hlas
Dívám se do tvých krásných očí
když tu najednou
prolétne mezi námi pták
a ty mi zmizíš
jakoby tě na svých křídlech odnesl
Ještě dlouho stojím
a nemohu uvěřit
že se to skutečně stalo

STÝSKÁNÍ

Den stárne a šediví
Za chvíli se začne rodit noc
A za dveřmi už čeká
Stýskání
Jediná jistota

VŮNĚ

Když se narodí miminko
Celá místnost se provoní
Jeho náhlým bytím
I ten starý porodník omládne
I ty oprýskané zdi
Vůně nového života
se nakažlivě šíří
a nevynechá nikoho
a nevynechá nic

Byl jsem navštívit 90tiletou tetu
v penzionu pro přestárlé
Tolik stáří najednou až dusí
Šourají se po chodbě
s pytlíky na moč v kapse
Leží na postelích s otevřenou bezzubou pusou
a koukají nehybně do stropu
Blouzní
Mlčí
Nereagují při výměně plíny
Tolik stáří najednou je cítit všude
I ty nové bílé zdi jsou staré
Postele, skříně ...
včera je přivezly z výroby

a už jsou staré
I ty mladé ošetřovatelky jsou cítit stářím
A všude, všude
tušíš smrt
Je tu, už ani nikam neodchází
Slyšíš její dech za svým krkem
Má tu žně
Když ne dnes, tak zítra určitě

Vůni porodnice jsem už zažil
Mám ji daleko za sebou
a přestávám si ji pamatovat
Před sebou mám jiné vůně

Cestou domů jsem se zastavil na hřbitově
zalít hroby předků
Byl tam krásný klid a mír
A voněly tam jen kytky

Zalil jsem i hroby jeptišek
Dobrý skutek se vždycky hodí.

ČISTOTA

Prý čistota půl zdraví
A kde je ta druhá půlka?
ptám se všech čistých a voňavých
alergiků, astmatiků, revmatiků
diabetiků, kardiaků, hypertoniků
tlustochů ...
Možná by se měli zeptat
špinavých, smradlavých bezdomovců
Ti musí znát tajemství
té druhé půlky

ČERVENEC 2015

Potoky zmizely
a zůstalo po nich jen suché kamení
Řeky se proměnily v potoky
Ryby chcípají
Kytky schnou
Země puká
... a nic se neděje
Lidi se koupou v modrých bazénech
Zalévají trávníky
A několikrát denně se sprchují
Apokalypsu si vyžere
až příští generace

PŘEKVAPENÍ

Chrudimka se změnila v potok
a mělkou vodou se v klidu brodí
černý čáp
Potřebuje osvěžit
před těžkým úkolem
V Chrudimi se někomu narodí
černoušek

HOLUB

Poprosil jsem holuba
(moc jsme se neznali
ale byl mi sympatický)
aby ti uprostřed noci
přistál na tvém okně
a přinesl mi pár tvých vzdechů

RYCHLEBSKÉ HORY, SRPEN 2015

Rychlebské hory mě přivítaly svou žíznivostí
Stromy povadlé, louky žluté
a zem vyprahlá
jak duše opuštěného
Může-li existovat drsná krása
tak je to tady
Žít tu může jen ten
kdo je se zemí srostlý
a koho si kraj vychoval
Chtěl bych mít zdejší ženu
Ale nevím
zda bych byl pro ni dost dobrý

V TOM OKAMŽIKU

Horník je starý v padesáti

Hokejista ve čtyřiceti

Baletka ve třiceti

A kdy zestárnu já?

Přesně v tom okamžiku

kdy mě přestaneš milovat

ZIMA

Můžeš utéct před blbcem
i před ženou
Můžeš se schovat před deštěm
Můžeš se vyhnout práci
i pokušení
Jen před zimou neutečeš
ani se neschováš
K zimě vždycky dojdeš
A jednou po ní
už nepříjde žádné jaro

VÍM PROČ

Jsem plný slz
které ve mně zůstaly
které jsem nikdy nevybrečel
ač příležitostí byla spousta
Nevím, kdy zemřu
ale s jistotou vím proč
Nevybrečené slzy
umí zastavit srdce
jak ostrá dýka

HLEDÁNÍ

Moudím proběhl mi
elektrický proud
a stačil k tomu jen
jeden pohled
jedněch očí
Bylo to těsně po tom
co jsem ty oči našel
a těsně před tím
než se mi ztratily
Život změnil se mi
v hledání
Zestárnul jsem přitom
a ani nevím
jestli ty oči ještě mají
takovou moc

PODZIM

Konečně mě podzim

vysvobodil od léta

Do spáleniště mé duše

se pomalu vrací barvy

a větry mi přinášejí mír

Jednou mě takto smrt

vysvobodí od života

NĚKDE TU JSOU

Vždycky když vás vidím
napadají mě verše
Však nikdy jsem si je nezapsal
a pokaždé zapomněl
Ale když už se jednou narodily
tak tu někde jsou
Někde si tu tiše plují vzduchem
a já jen doufám
že to budete vy
kdo je vdechne

TELEFON

Chytrý telefon nechci
protože by mně dával najevo
svou převahu
A hloupý nechci
protože
no, co bych si mohl
s hlupákem povídat

ZÁVIST

Závidět není hezké

Závist je nezdravá

A proto nezávidím

Nezávidím miliardáři Bakalovi

Nezávidím Jaromíru Jágrovi

Nezávidím Petře Kvitové

Nezávidím Láďovi

jeho tři auta

Nezávidím kamarádovi Honzovi

jeho mladičkou ženu

Ale jednomu přece závidím

Závidím Diogénovi jeho sud

Jeho prázdný sud

V LESE

Proběhl jsem zahrádkou dětství

loukou mládí

a vběhl jsem do lesa

který houstne

a houstne a houstne

že nevím, kde je mu konec

BÝT TAK STRÁŽCEM MAJÁKU

Být tak strážcem majáku

Sám bez lidské bídy

Poslouchat jen bití vln o skály

a křik racků

Napsal bych tisíc básní

o tom

jak je mi smutno

POSLEDNÍ BÁSEŇ

Dopsal jsem báseň
a píchlo mě u srdce
... co když je to má poslední?
Poslední báseň
to by bylo mnohem horší
než poslední milování

TICHO A MÍR

Celý den se těším na tmu
Noc pak vítám s nadějí
že nikdy neskončí
že nepřijde už žádné ráno
že slunce konečně zhasne
a všude se rozhostí
ticho a mír

JEŠTĚ

Ještě tě poznám v davu lidí

Ještě se na tebe směju

svými zuby

Ještě bych si vzpomněl

na pár dávných veršů

Jen v náručí přes potok

bych tě už nepřenesl

VIDĚL JSEM TĚ

Viděl jsem tě z okna kavárny

a zapomněl na bolavá kolena

Omládl jsem o sto roků

a vyběhl ven

Zahlédl jsem z dálky

tvá záda a lýtka

Ladně jsi odplouvala po dláždění

a já pomalu odkulhal zpátky

UMĚNÍ

Stojím před obrazem
jako před ženou
a mlčím v němém úžasu
Tolik podob má krása
kolik je na nebi hvězd

Umět se dívat
i to je umění

K ČEMU JSOU

K čemu jsou všechny ty verše
které v potu tváře plodí
tisíce básníků
když nikdo z nich se ani nepřiblíží Rimbaudovi
Napsal vše co v něm bylo před svou plnoletostí
a pak stejně náhle jako se objevil
z poezie odešel
neboť věděl
že už nikdy nikdo nic lepšího nenapíše

JEŠTĚ MUSÍM

Ještě musím něco dočíst

Něco dopsat

Ještě musím dopít

a hlavně domilovat

Ještě hodně hodně

toho musím

ALEJE

Je krásné jít alejí

Je krásné jít

Není třeba cíle

Stačí vzduch

Stačí cesta

Větve a ptáci nad hlavou

Kéž by jednou má cesta

na druhý břeh

vedla alejí

Kráčel bych s radostí

Je krásné jít alejí

starých lip

nebo bělostných bříz

Kamkoli

Všechny pohřby by měly

jít alejí

TENHLE ČAS

Bolí mě tenhle čas

Bolí mě tahle doba

Bolí mě dnes

Víc než včera

Ale méně než zítra

Dá se s tím žít

Ale nedá se na to zvyknout

25. 8. 2016

Kde je ta dívka

co mi hrála

v zámečku Humprecht

na piano

a zpívala tak krásně

že jsem se bál dýchat

Škoda, že jsem nepadl k zemi zadušen

Takto musím dožít

ve stýskání

DIVNÉ VĚCI

Chci být optimistou
však ač se snažím sebevíc
nejde mi to
nejde a nejde
Chci být komediantem
leč propadám se do smutku
Nejvěrnější milenkou
je mi beznaděj
Dějí se divné věci
tuze divné
kolem mé hlavy
Anebo snad v ní?

HLÍNA

Hraji si s hlínou mazlavou

Mnu ji mezi prsty

Vnímám její vlhkost

Chci jí dát tvou podobu

Hladit ji

a vdechnout duši

Hraji si s hlínou mazlavou

Snažím se ji tvarovat

ale ona se brání

vzpírá

utíká mi pod prsty

Asi proto

že tě nejsem hoden

DĚKUJI TI

Děkuji ti

jak hladový děkuje za chleba

Děkuji ti

jak žíznivý děkuje za vodu

Děkuji ti

jak pes děkuje za pohlazení

Děkuji ti

za ten úsměv

co umí slunce nahradit

UTÍKÁŠ MI

Utíkáš mi, Moniko

Proč, řekni proč

a kam

Držím tě za ruku

a ty se mi ztrácíš

Mizíš v husté mlze

Hladím tě po vlasech

a ty nic, nic

bolestné nic

Mluvím na tebe

a nevím, jestli mě vnímáš

A pak chci odejít

a ty mi najednou

slabě, ale znatelně

stiskneš ruku

Zůstávám

a setřu slzu

která ti vytéká z oka

TVŮJ ANDĚL

Viděl jsem za oknem
tvého pokoje
anděla
seděl na parapetu
a díval se na tebe
Byl tak krásný
že jsem ti ho trochu záviděl
Pak se usmál
zamával křídly
a odletěl
Jakoby ti jen chtěl říct
Jsem tvůj

NIC SE NEZMĚNILO

Jen jeden den skončil

Jen jedna noc se překulila

Jen trochu se posunulo datum

Země se maličko pootočila

a nepatrně posunula po své dráze

Slunce svítí stejně jako včera

I vrány venku krákají stejně

Nic se nezměnilo

Jen Monika tu už není

A jaře vyroste nová tráva

A rozkvetou zase kytky

Děti se budou stejně smát

a stejně plakat

Nic se nezmění

Jen hluboká rána

se bude pomalu měnit v jizvu

VIOLA

Miluji Violu

Miluji její oči

a to jak se směje

Miluji Violu

od A do Z

Ale nejvíc se mi

na ni líbí

že je lesba

Můžu ji milovat

a přitom klidně spát

beze strachu

že mi ji nějaký hejsek vyfoukne

NEVÍŠ KDY

Život je vratký

Neodkládej návštěvu přítele

Nevíš kdy si jeden z vás

přečte parte toho druhého

A PAK UŽ NIC

Jednou zavřu oči

a pak už nic už nic

A čápi zase přiletí

Nové kytky rozkvetou

Voda nepřestane v řece téct

Jednou zavřu oči

a pak už nic už nic

Jen jiné oči

poprvé na svět pohlédnou

BÁSNÍCI

Když vypiješ dvě deci

stáváš se básníkem

Když vypiješ čtyři

jsou tvé verše božské

Škoda, že většina pijáků

nemá v tu chvíli po ruce

papír a pero

A ráno jsou ty verše dávno pryč

Někde si poletují

a čekají na básníka s perem

JEN KDYBY

Je tak krásná
že mnozí muži kvůli ní zešíleli
I já bych to dokázal
Jen kdyby držela v ruce
skutečnou kytku
místo té vytetované bez vůně
Jen kdyby místo bulváru
četla básně
Jen kdyby tak jako po krámech
uměla chodit po louce
a bosými chodidly šlapala na sedmikrásky
aniž by jim ublížila
Jen kdyby se na mě usmála
pak bych namouduši zešílel

PROŽITEK

Čajovník přede mě postavil
konvičku s čajem
naplnil misku
a řekl: Příjemný prožitek
Tolik navštívených čajoven
tolik čaje
ale nikdy mě nenapadlo to pojmenovat
Čaj se nepije
Čaj se prožívá

NAČ MYSLÍŠ

Nač myslíš, drahá?

(Čekám, že řekne na tebe)

Jestli mně neuschly kytky

Kytky?

Dá se vůbec žárlit na kytky

PODĚKOVÁNÍ

Nezbývá než poděkovat
všem, které jsem mohl mít rád
všem, kteří mi učinili
dýchání snesitelnější
a kteří na mě
občas vzpomenou

PODĚKOVÁNÍ II

Děkuji všem

kdo milují stromy a louky

všem

kdo se umí radovat

z nebe, z větru i deště

víc než z věcí

Těm všem děkuji

PODĚKOVÁNÍ III

Děkuji všem
co se bojí fašounů a komoušů
ve všemožných dresech
a nikdy jim neuvěří

V BLATINÁCH

V Blatinách kousek od Dráteníčků
ne nejkrásnějším místě zeměkoule
se údolím nese hudba

A hle!

Tam sedí pán

a hraje

na dudy

Dnes večer rozdávám tmou
Rozbil jsem pouliční lampy
a zahnal světlo
Berte, berte si plnými hrstmi
radujte se ze tmy
opijte se tmou
milujte se za tmy
Nebude, dlouho nebude
Oni zase rozsvítí

ONI MI HO SKÁCELI

Oni mi ho skáceli
Léta jsem ho hledal
Stovky kilometrů nachodil
Byl krásný, silný
a měl pevnou vodorovnou větev
tak akorát nad zemí
Za zády bych měl louky
a lesy a vzadu kopec
Před sebou řeku
a za ní ve stráni chaloupky
Byl by to krásný poslední pohled
A nejednou je všechno pryč
Stojím na pařezu
s provazem v ruce
a je mi k pláči
Kdy zas najdu takový strom

BESKYDY 2019

Je zurčení potůčku

nic víc

A první hvězdy nad hlavou

Trochu vína v hlavě

a srdce plné lásky

V HOSPICI

Ten dům je plný smrti
jako květinářství plné řezaných kyttek
Potkávám tu smrtku denně
... a vůbec není ohyzdná
Nabídnu jí čaj
černý jako svědomí když je černé
Posedíme spolu pomlčíme
Pak mně kývnutím poděkuje
zvedne se a jde si pro další květinu
kdysi krásnou a voňavou
Ten dům je plný smrti
a světla
a vůně z těch vadnoucích kyttek
Vzpomínám na Jiříka Wolkera
Smrt není zlá
smrt je jen kus života těžkého
Ten dům je plný smrti
Jen bolest zůstala venku

BÁSNÍCI

Básníci často píší o smrti

aniž by ji zažili

Básníci rádi umírají

ve svých verších

Jsou odborníky na smrt

Ale ještě nikdy se žádný mrtvý nevrátil

aby jim o tom povyprávěl

ČEKÁNÍ

Čekáš před popravčí četou
Před tebou pět chlapů
Pět nabitých pušek
Jen velitel chybí
Snad se zapomněl u nějaké paničky
Snad zaspal
Možná včera přebral
Třeba teď sedí na záchodě
Nebo prostě jen zapomněl
Vojáci čekají na povel
který nemá kdo dát
Čekáš před popravčí četou
a ještě dýcháš svěží vzduch
posloucháš ptačí zpěv
a chytáš první ranní paprsky
Máš čas přemýšlet o těch před sebou
Copak dělali v civilu
Zdalipak vědí jejich mámy a ženy ...

A co jejich děti
Máš čas přemýšlet
a vzpomínat na své blízké
Až přijde poručík a dá povel
nezemřeš sobě
Zemřeš jim
Čekáš na poručíka
a nevíš, jestli se víc bojíš
nebo těšíš
Co může být horšího
než čekání
Konečně přibíhá
Ještě si za běhu zapíná knoflík
nad tebou zpívá kos
Bude hezký den
K palbě připravit!
Stále ještě dýcháš ranní vzduch

JARO S JULIÍ

Julie se ke mně naklonila
Miláčku, je jaro
Otevřel jsem oči a viděl její jemnou tvář
Lehce mě políbila
a já věděl, že bude krásný den
Jaro bylo i včera
ale dnes o sobě dalo naplno vědět
a poprvé dýchlo skoro letně
Vstal jsem, sbalil spacák
hodil krosnu na záda
vzal Julii za ruku
a vykročili jsme po louce směrem k lesu
Rozmáchali jsme si boty
prošli bukovým lesem
šli po pěšině vzhůru do kopce
seběhli jsme dolů
minuli několik stavení
a zastavili se u řeky

Mlčeli jsme
Slov nebylo třeba
Stáli jsme a dívali se na řeku
oblečenou do mlžného závoje
Slušelo jí to
Skoro jako Julii
která se beze slova svlékla
a balila si šaty do uzlíku
Svlékl jsem se taky
Oblečení nacpal do krosny
boty svázal a dal si kolem krku
Pak jsme společně vkročili do řeky
z které se stále kouřilo
Šli jsme pomalu s rukama nad hlavou
Julie kousek přede mnou
a já se obdivoval jejímu bílému tělu
Voda studila a stoupala
nakonec se zastavila u Julinčiných nader
jakoby je chtěla nechat nezakrytá

Pak začala voda klesat
a postupně opouštěla naše těla
Stáli jsme na břehu
rozkročení s roztaženýma rukama
a chytali první sluneční paprsky
Natahovali jsme ruce a dotkli se prsty
Přitáhl jsem si Julii k sobě
až se naše mokrá těla dotkla
Přitisknutí k sobě
drželi jsme se v objetí
jako dva stromy srostlé v jeden
Stále beze slov
Mluvila za nás naše těla
Pak se Julie otočila
a přitiskla se zády
a já ucítil všechnu sílu jara
Tisíce očí
z řeky, z louky, ze stromů
sledovaly naše jarní milování

a spolu se sluncem
nám dodávaly novou a novou energii
Ještě včera jsem byl sám
a teď ze mě vytryskla
všechna bolest z celé dlouhé zimy
až po okraj naplněné samotou
a rozplynula se jak opar nad řekou

Byla škoda se oblékat
a tak jsme ještě kus šli nazí a bosí
Nahlas jsme se smáli
když vyděšená paní s pejskem
se rychle otočila a pelášila pryč
(jistě i po letech ten zážitek vyprávěla)
Oblékli jsme se kousek před vesnicí
a stále beze slov
jsme vešli do hospody
dosud prázdné
Dali si čaj

který jsme si tajně vylepšili
vlastní kořalkou
Pili jsme, dívali se na sebe
a mlčeli
Povídaly si jen naše oči
a my jsme jim to neказili
V krámě jsme koupili půlku chleba
a kousek sýra
a na louce si udělali hostinu
Byli jsme opět nazí
protože to tak bylo mnohem přirozenější
Julie si lehla na louku
a já jsem ji celou zasypal
žlutými květy pampelišek
Pak jsem si na ni lehl
a ty pampelišky mezi námi
nás oba zbarvily do žluta
Smáli jsme se tomu a natřeli si jimi i záda

A pak jsme došli na vesnické nádraží
které jsme včera opustili
Slunce přestávalo hřát
a s teplem jakoby odcházelo
i to naše jarní štěstí
Objali jsme se
stáli tak dlouhé minuty
a mlčeli
neboť jsme si všechno již řekli
Pak přijel vlak
a Julie nastoupila
Měli jsme dlaně na sobě
ale sklo mezi nimi bylo tlusté a studené
Mával jsem dokud byl vlak vidět
Pak přijel ten můj
a já se rozjel na druhou stranu
naplněn štěstím a bolestí

Dopisy zprvu chodili každý týden
a měly několik stran
Voněly a byly plné
jara, pampelišek
polibků a veršů
Přišel podzim
zima
a vánoční pohled
Čekání na jaro bylo dlouhé
a jeho příchod smutný
Jel jsem na to naše nádraží
a prošel celou tu trasu
Spal jsem na stejném místě
přebrodil řeku
a ve stejné hospodě si dal čaj
s vlastní kořalkou
Natrhal jsem pampelišky
a házel na zem, kde kdysi ležela Julie

Zpočátku jsem tam jezdil každý rok

Pak jsem občas vynechal

A běželo jaro za jarem

zima za zimou

Přicházely a odcházeli

radosti a bolesti

A taky lásky

z nichž žádná nebyla taková

Když jsem opět po létech

brodil řeku s rukama nad hlavou

voda studila mnohem víc

než tehdá

(léta nezastavíš)

Stál jsem pak nahý

rozkročen a s roztaženýma rukama

Jen prsty se natahovaly do prázdna

Už jsem nic nečekal

Nic si nesliboval

Byl to takový rituál
který už tak nějak patřil k mému životu

A pak, dva dny nato
jsem dostal lístek
Byla jsem tam den po tobě
Pampelišky ještě ležely na mém místě

Díky

Julie

MĚL JSEM SEN

Sedím mezi stromy na břehu rybníka v proutěném křesílku, na stolku mám konvičku s čajem a misku. Pomalu popíjím a poslouchám tichou hladinu. V tom si všimnu, že po trávě ke mně zvolna přichází krásná žena. Má dlouhé světlé vlasy, krátké a průsvitné šaty, které končí přesně tam, kde začínají stehna a pod kterými jsou vidět miniaturní kalhotky a hroty bradavek. Jde bosa a jak se ke mně blíží, cítím vůni parfému, jistě velmi drahého.

Top modelka, jiná to být nemůže.

Přistoupí ke mně a chvíli nade mnou stojí. Já se dál věnuji svému čaji a své hladině. Po chvíli na mne promluví.

„Nezlobte se, pane. Jsem top modelka a kousek odtud fotíme. Hrozná práce, to si neumíte představit. Jsem opravdu unavená, potřebovala jsem si odpočnout, tak jsem se šla maličko projít, a v tom jsem uviděla vás. Musela jsem za vámi zajít, nedalo se tomu ubránit.“

Usrknu čaje a přemýšlím o nové básni. Top modelka pokračuje.

„Víte pane, přiznám se, že už mě nebaví ti hokejisti. Jsou všichni stejní, samý sval, potetovaní a namachrovaní.“

Odmlčela se, já usrkl čaje a do sešitu si poznamenal, jak kousek od břehu vyskočila z vody ryba. Určitě byla zvědavá, co tady dělám. A když viděla, že nemám prut, uklidnila se a ponořila se to oznámit ostatním rybám. Top modelka se nadechla k další řeči.

„Víte pane, možná to bude znít divně, ale opravdu jsem zatoužila po muži zralého věku, bez všech těch obrázků a čínských znaků na rukou, po muži, který nevymetá večírky a nepotřebuje krásnou top modelku jen jako svoji ozdobu. A hlavně jsem zatoužila po básníkovi. A to vy jistě jste. Co byste mohl být jiného? Víte, pane, že mi ještě nikdy žádný muž nepřečetl báseň. Natož aby ji pro mě napsal. Jo, šperky i auta mi kupují, na exotické dovolené vozí, šaty a kožichy dávají, vodí mě do nejdražších restaurací, ale báseň, báseň, pane, to nesvedou. Do těch svých svalnatých pazourů umí chytit jen hokejku ... a ženu. Pero držet však neumí. A i kdyby uměli, tak v hlavě mají stejně jen ten svůj hokej. A já tak toužím po básni, pane.“

Čaj v přírodě chutná snad ještě lépe, než doma. Cítím, jak do mě s každým douškem vniká nová

inspirace. Z břehu skočila do vody žába. Musím si to honem poznamenat.

„Já vím, pane,“ pokračuje top modelka, „že vám připadám zvláštní. Ale přiznejte si, že jste mnohokrát zatoužil, milovat se s top modelkou. A nyní, pane, se vám plní váš sen. Jsem tu jen pro vás. Pane, přejte si, co chcete. Splním vám každé vaše přání. A nestydte se, buďte třeba i maličko perverzní. Jste přece básník, tak máte jistě bohatou fantazii. To ti hokejisti nemají. Stojím tu dychtivá a čekám netrpělivě na vaše přání.“

Napiji se čaje a stále myslím na tu žabu. Top modelka se ještě o malý krůček přiblížila. Podívám se na ní, začnu u nohou a zastavím se na očích.

„Přání, říkáte? No, mám jedno.“ A řekl jsem to, co kdysi Diogenés Alexandru Makedonskému.

